

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně: **A. T., a. s., IČO X**
sídlem N. 5, X T., S. r.
zastoupená advokátem JUDr. Štefanem Levickým
sídlem Nám. J. Herdu 1, 917 01 Trnava, Slovenská republika
zmocněnec pro doručování písemností: JUDr. Olga Sovová, Ph.D.
advokátka se sídlem Bartákova 1109/34, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1056/40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. KUOK 103977/2016, ve věci veřejnoprávní smlouvy,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. KUOK 103977/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o návrhu žalobkyně proti Statutárnímu městu Přerov jako odpůrci na zaplacení částky 7 080 828,17 Kč s příslušenstvím. Žalovaný ve výroku I. napadeného rozhodnutí dle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), zamítl návrh žalobkyně, aby byla Statutárnímu městu Přerov uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 7 080 828,17 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení od 31. 3. 2015 do zaplacení.

B. Žaloba

2. Žalobkyně navrhovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správním orgánům k dalšímu řízení.
3. Konkrétně namítala, že žalovaný pochybil, pokud promlčecí lhůtu hodnotil podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), a nikoli podle zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“). Žalovaný taktéž nesprávně určil běh promlčecí lhůty. Podle žalobkyně je nutné rozlišovat mezi vznikem pohledávky a její splatností. Přestože žalobkyně zaslala dne 28. 2. 2011 Statutárnímu městu Přerovu přípis nazvaný jako „Zaslanie výkazu“, výkaz nákladů a tržeb v přepravní činnosti za období leden až prosinec 2010, souhrnné vyúčtování skutečně dosažené prokazatelné ztráty nebylo mezi žalobkyní a Statutárním městem Přerov projednáno podle čl. VI Smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě. Nebyla tak známa výše prokazatelné ztráty ani termín, dokdy má Statutární město Přerov žalobkyni prokazatelnou ztrátu uhradit. Uplatnění nároku žalobkyně tak bránil čl. VI odst. 3 Smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě. Rozhodným pro počátek promlčecí lhůty tak byl den 23. 8. 2011, kdy Rada města Přerov neschválila dohodu o narovnání, jejímiž stranami měla být žalobkyně a Statutární město Přerov. Žalobkyně namítala, že závěry žalovaného o tom, že by na nepředvídané prokazatelné náklady neměla nárok, nejsou správné. Žalobkyně žádala uhrazení částky za zvýšení počtu ujetých kilometrů, za zvýšený počet autobusů, nutných pro řádný výkon linkové dopravy a z důvodu zvýšení cen pohonných hmot. Z uvedených důvodů považovala žalobkyně rozhodnutí žalovaného za nezákonné.

C. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhoval, aby krajský soud žalobu zamítl. Sdělil, že žalobkyně neuvedla nové rozhodné skutečnosti, pouze rekapitulovala svou výpověď učiněnou při ústním jednání dne 10. 10. 2016, proto plně odkázal na příslušnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Ve vyjádření nesouhlasil se závěry žalobkyně, že uplatnění jejího práva bránilo znění čl. VI odst. 3 Smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě, podle kterého *„Dopravce předloží objednateli vždy nejpozději do 28. 2. roku následujícího po ukončeném kalendářním roce souhrnné roční vyúčtování skutečně dosažené prokazatelné ztráty v závazku veřejné služby z období od 1. 1. do 31. 12. uplynulého kalendářního roku (roční vyúčtování) v rozsahu a členění dle metodiky. Souhrnné roční vyúčtování bude mezi objednatelem a dopravcem projednáno a z tohoto projednání bude pořízen zápis.“* Z uvedeného ustanovení

vyplývá pouze povinnost smluvních stran projednat roční vyúčtování a pořídit z tohoto jednání zápis, nikoli nárok na jednání o nedoplatcích ztráty.

6. Žalovaný dále zdůraznil, že vyjma případů uvedených ve smlouvě je úhrada prokazatelné ztráty nad rámec maximálního odborného odhadu prokazatelné ztráty stanovené žalobkyní nepřipustná. Dále měl za to, že nárok žalobkyně uplatněný žalobou ze dne 31. 3. 2015 je promlčený bez ohledu na posouzení dle tehdejšího občanského či obchodního zákoníku.
7. Podle žalovaného i v případě, že by nedošlo k promlčení, by byl nárok žalobkyně nedůvodný z jeho podstaty i z výpočtu. Žalobkyně fakticky přiznala svoji nedůslednost při tvorbě výpočtu odborného odhadu, do kterého opomenula zapracovat některé proměnné, které měly ve výsledku nezanedbatelný vliv na konečnou cenu provozování dopravy. Žalobkyně navíc předložila pouze souhrnnou částku, které měla odpovídat nárůstu ceny způsobené tvrzenými okolnostmi, avšak přesně nevyčíslila, jakou mírou se která okolnost podílela na celkové výši požadované sumy. Žalobkyně měla ve svém návrhu uvést přesně kalkulaci požadované částky, což neučinila, a neprokázala tak důvodnost svého návrhu ani jeho výši.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

8. Žalobkyně (do 3. 12. 2015 pod obchodní firmou Slovenská autobusová doprava Trnava, akciová spoločnosť) a Statutární město Přerov uzavřely dne 16. 11. 2009 Smlouvu o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě (dále jen „smlouva“) podle § 19 a násl. zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Následně uzavřely dodatek č. 1A ze dne 18. 12. 2009 a dodatek č. 2A ze dne 14. 7. 2010. Předmětem smlouvy bylo zajištění tzv. ostatní dopravní obslužnosti podle § 19c zákona o silniční dopravě. Protože by závazek žalobkyně zajistit provozování veřejné dopravy na území Statutárního města Přerova dle schválených jízdních řádů byl pro žalobkyni ekonomicky nevýhodný, zavázalo se Statutární město Přerov uhradit žalobkyni prokazatelnou ztrátu dle čl. V odst. 1 smlouvy.
9. Žalobkyně provozovala ve městě Přerov linkovou autobusovou dopravu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010.
10. Dne 28. 2. 2011 zaslala žalobkyně Statutárnímu městu Přerov dokument nazvaný jako „zaslanie výkazu“. V něm žalobkyně uvedla, že podle Smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě zasílá výkaz nákladů a tržeb z přepravní činnosti za 1.-12. 2010. Přílohou byla tabulka, ve které bylo mimo jiné uvedeno, že provozní náklady žalobkyně celkem činily 37 506 190 Kč a tržby 27 390 720 Kč.
11. V dokumentu nazvaném „Upresnenie k predloženým výkazom nákladov a tržieb z prepravnej činnosti za rok 2010“ ze dne 11. 3. 2011 žalobkyně sdělila primátorovi Statutárního města Přerov, Ing. J. L., že předložený výkaz ze dne 28. 2. 2011 se liší od původně kalkulovaného výkazu z důvodu nutnosti zvýšeného počtu autobusů a vyššího počtu kilometrů, protože v soutěžních podmínkách zakázky byly uvedeny pouze tarifní kilometry, tj. kilometry uvedené v jízdních řádech, ke kterým je ale potřeba připočítat odstavné a přístavné.

12. Ve vyjádření ze dne 5. 5. 2011 žalobkyně Statutárnímu městu Přerov sdělila, že došlo ke zvýšení nákladů na pohonné hmoty – plyn CNG.
13. Součástí správního spisu je Dohoda o narovnání mezi žalobkyní a Statutárním městem Přerov, která však není podepsaná. Dále je jeho součástí usnesení ze 17. schůze Rady města Přerova, konané dne 23. 8. 2011, ze kterého vyplývá, že rada města neschválila uzavření dohody o narovnání mezi Statutárním městem Přerov a žalobkyní. Předmětem dohody mělo být narovnání sporných práv a povinností vyplývajících ze smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě, kterou uzavřely shodné subjekty dne 16. 11. 2009.
14. Mezi žalobkyní a Statutárním městem Přerov proběhla dvě jednání, ze kterých byly sepsány záznamy z jednání „ve věci Prokazatelná ztráta z provozu MHD za rok 2010 a zabezpečení MHD v roce 2011“ ze dne 21. 4. 2011 a ze dne 17. 5. 2011
15. Žalobkyně dne 31. 3. 2015 podala proti Statutárnímu městu Přerov žalobu u Okresního soudu v Přerově, kterou žádala zaplacení 7 080 828,17 Kč spolu s úrokem z prodlení do zaplacení. Žalovaná částka měla představovat „dorovnání“ prokazatelné ztráty. Výše „dorovnání“ se rovnala rozdílu mezi prokazatelnou ztrátou, kterou žalobkyni uhradilo Statutární město Přerov, a skutečnou prokazatelnou ztrátou, která měla žalobkyni vzniknout. Okresní soud v Přerově usnesením ze dne 25. 11. 2015, č. j. 16 C 37/2015-49, řízení zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena dopravnímu úřadu Krajského úřadu pro Olomoucký kraj se sídlem v Olomouci.
16. Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodnutím ze dne 31. 10. 2016, č. j. KUOK 103977/2016, rozhodl, že návrh, aby Statutárnímu městu Přerovu byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 7 080 828,17 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení od 31. 3. 2015 do zaplacení, se podle § 141 odst. 7 s. ř. zamítá. Současně Statutárnímu městu Přerov nepřiznal náhradu nákladů řízení.
17. Proti rozhodnutí krajského úřadu brojila žalobkyně žalobou u krajského soudu.

E. Jednání před krajským soudem

18. Během jednání krajského soudu, které se uskutečnilo dne 28. 11. 2018, doplnil zástupce žalobkyně, že je nutné zohlednit rozdíl mezi vznikem a splatností pohledávky. Dne 1. 1. 2011 nebyla ustálena výše prokazatelné ztráty, žalobkyně se proto nemohla účinně domáhat její úhrady u soudu.
19. Dále sdělil, že argumentace žalovaného pomíjela čl. VI odst. 3 smlouvy o závazku veřejné služby, podle kterého musela žalobkyně předložit Statutárnímu městu Přerov do 28. 2. 2011 roční vyúčtování, souhrnné vyúčtování mělo být projednáno a z tohoto projednání měl být pořízen zápis. V případě, že by náklady byly nižší než prokazatelná ztráta, žádalo by Statutární město Přerov vrácení rozdílu, vyšší náklady však odmítá žalobkyně uhradit. Okamžik, od kterého by měla být počítána lhůta pro promlčení, byl 15. 8. 2011, kdy Rada města Přerova neschválila dohodu o narovnání.
20. Žalovaný se jednání nezúčastnil.

F. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala

žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Jednotlivé žalobní námitky posoudil krajský soud takto:
24. V posuzované věci se musel krajský soud nejprve zabývat námitkou promlčení, kterou vzněsl žalovaný. Musel zjistit, kdy počala běžet promlčecí lhůta a na základě tohoto zjištění se vypořádat s tím, zda došlo k promlčení případného nároku žalobkyně za situace, kdy žalobkyně podala žalobu u Okresního soudu v Přerově dne 31. 3. 2015.
25. Žalobkyně vázala počátek běhu promlčecí lhůty k datu 23. 8. 2011, kdy Rada města Přerova neschválila dohodu o narovnání, jejímiž stranami měla být žalobkyně a Statutární město Přerov. Teprve v tomto okamžiku skončilo podle žalobkyně jednání mezi ní a Statutárním městem Přerovem ohledně doplatku nepředvídaných nákladů a počala běžet promlčecí lhůta. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. Krajský soud má za to, že dohoda o narovnání by měla význam pro vlastní nárok v případě, že by došlo k jejímu uzavření. V posuzované věci však dohoda o narovnání uzavřena nebyla, krajský soud proto vycházel při posouzení počátku promlčecí lhůty ze zákonné úpravy a smlouvy o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě, kterou žalobkyně dobrovolně uzavřela se Statutárním městem Přerovem. Krajský soud zdůrazňuje, že tato smlouva je v mnoha ohledech nejasná, vnitřně rozporná a neupravuje situace, které mohou nastat. Žalobkyně spoléhala na zcela neurčité ustanovení čl. VI odst. 3 poslední věta smlouvy, podle kterého *„souhrnné roční vyúčtování bude mezi objednatelem a dopravcem projednáno a z tohoto projednání bude pořízen zápis“*. Z uvedeného však nevyplývá, že by toto projednání mělo mít vliv na splatnost prokazatelné ztráty, neupravovalo způsob, jak se budou řešit případné spory, apod.
26. Pokud by krajský soud přistoupil na argumentaci žalobkyně a považoval za počátek běhu promlčecí doby teprve okamžik neschválení dohody o narovnání, mohla by jedna ze smluvních stran dlouhodobou snahou o pozdržení projednání ročního vyúčtování či prodlužováním jednání o nepředvídatelných nákladech prodlužovat svévolně - při neexistenci přesných smluvních pravidel pro takové jednání - počátek běhu promlčecí doby.
27. Krajský soud proto dále zkoumal, jak si ve smlouvě smluvní strany upravily způsob hrazení prokazatelné ztráty, způsob jejího výpočtu, následky neuhrazení apod. a zda žalobkyně mohla vůbec žádat úhradu nepředvídatelné ztráty nad rámec odborného odhadu.
28. Podle čl. IV odst. 1 smlouvy prokazatelnou ztrátu tvoří *„rozdíl mezi součtem ekonomicky oprávněných nákladů vynaložených dopravcem na plnění závazku veřejné služby a přiměřeného zisku vztahujícího se k těmto nákladům a mezi tržbami a výnosy dosaženými dopravcem při plnění závazku veřejné služby“*.
29. Podle čl. V odst. 1 smlouvy se *„objednatel zavazuje uhradit dopravci prokazatelnou ztrátu, vzniklou plněním závazku veřejné služby v daném kalendářním roce po dobu trvání této smlouvy v rozsahu skutečněné dopravy dle přílohy č. 1 této smlouvy maximálně do výše předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty na příslušný kalendářní rok sjednaného*

smluvního období dle přílohy č. 2 této smlouvy“. Statutární město Přerov tak smluvním ujednáním určilo strop úhrady prokazatelné ztráty do výše předběžného odborného odhadu prokazatelné ztráty, nad tuto částku již odmítalo hradit i nepředvídatelné prokazatelné náklady. Žalobkyně by tak podle textu smlouvy nebyla oprávněna po úhradě prokazatelné ztráty do výše odborného odhadu požadovat jakékoli nepředvídatelné – byť prokázané a smlouvou předvídané – náklady. K tomu krajský soud uvádí, že podle § 19b zákona o silniční dopravě je „*povinnou součástí smlouvy o závazku veřejné služby dopravcem předložený předběžný odborný odhad prokazatelné ztráty za celé období, na které se závazek veřejné služby uzavírá. Kraj uhradí prokazatelnou ztrátu nejvýše ve výši tohoto předběžného odborného odhadu zvýšeného pouze o nepředvídatelné prokazatelné náklady*“. Zákon o silniční dopravě tedy stanovuje, že lze hradit prokazatelnou ztrátu do výše předběžného odborného odhadu, tuto částku lze však zvýšit o nepředvídatelné prokazatelné náklady. Ustanovení § 19b zákona o silniční dopravě je kogentní, smluvní strany proto nebyly oprávněny se od něj odchýlit. Omezení veškerých plateb včetně nepředvídatelné prokazatelné ztráty do výše odborného odhadu ve smlouvě tak bylo v rozporu se zákonnou úpravou. Statutární město Přerov tak mělo přes smluvní ujednání povinnost hradit nepředvídatelné prokazatelné náklady i nad rámec ve smlouvě určeného stropu, tedy nad rámec částky předběžného odborného odhadu. Argumentace žalovaného, že žalobkyně by i v případě neuplynutí promlčecí doby neměla na úhradu nepředvídatelné prokazatelné ztráty nárok s ohledem na čl. V smlouvy, tak není případná.

30. Krajský soud se proto dále zabýval tím, kdy žalobkyně mohla vědět, že jí nepředvídatelné náklady vznikly, což mělo vliv na počátek běhu promlčecí lhůty. Krajský soud zdůrazňuje, že při řešení této otázky neposuzoval, zda se jednalo o oprávněné nepředvídatelné náklady, tedy zda je žalobkyně prokázala a měla na ně nárok. Zkoumal z důvodu námitky promlčení toliko procesní otázku, kdy mohla žalobkyně případné nepředvídatelné náklady uplatnit. Nepředjímal, zda je skutečně uplatnit mohla, tedy neposuzoval věc skutkově, což by učinil teprve poté, kdyby shledal nárok žalobkyně za včas uplatněný.
31. Při posuzování počátku běhu promlčecí lhůty dospěl krajský soud k následujícím závěrům. Podle čl. V odst. 3 smlouvy úhradu prokazatelné ztráty poskytovalo Statutární město Přerov žalobkyni v měsíčních splátkách vždy do 5. kalendářního dne příslušného měsíce ve výši jedné dvanáctiny určené celkové roční částky. Celá částka měla být vyrovnána ve splátce na měsíc prosinec. Z uvedeného vyplývá, že již 5. 12. 2010 žalobkyně věděla, jaký celkový obnos peněz jí Statutární město Přerov zaslalo na úhradu prokazatelné ztráty.
32. Podle čl. VI odst. 1 smlouvy měla žalobkyně povinnost předložit Statutárnímu městu Přerov přehled skutečně dosažené prokazatelné ztráty, vzniklé zajištěním MHD Přerov, vždy za každé uplynulé čtvrtletí příslušného kalendářního roku (čtvrtletní vyúčtování), nejpozději do 25. dne měsíce následujícího po daném ukončeném čtvrtletí. Ze smlouvy vyplývá, že vyúčtování mělo být prováděno nárůstem, tzn. vyúčtování I. čtvrtletí mělo obsahovat měsíce leden až březen, II. čtvrtletí měsíce leden až červen, apod. Žalobkyně tak měla povinnost vyúčtovat skutečně dosaženou prokazatelnou ztrátu za období leden až prosinec 2010, tedy za IV. čtvrtletí roku 2010, nejpozději 25. 1. 2011. Již v tomto okamžiku musela mít postaveno najisto, jaký byl rozdíl mezi prokazatelnou ztrátou dle předběžného odborného odhadu a ztrátou skutečnou.
33. Podle čl. VI odst. 3 smlouvy měla žalobkyně předložit Statutárnímu městu Přerov vždy nejpozději do 28. 2. roku následujícího po ukončeném kalendářním roce souhrnné roční vyúčtování skutečně dosažené prokazatelné ztráty v závazku veřejné služby za období od

1. 1. do 31. 12. uplynulého kalendářního roku (roční vyúčtování). Nejpozději dne 28. 2. 2011 tak žalobkyně měla povinnost zpracovat relevantním způsobem roční vyúčtování, na jehož základě znala přesnou hodnotu rozdílu mezi odhadovanou a skutečnou ztrátou. Nejpozději od tohoto okamžiku, tedy od 28. 2. 2011, proto počala běžet promlčecí lhůta.
34. Krajský soud se po stanovení počátku běhu promlčecí lhůty zabýval její délkou. Podle § 101 občanského zákoníku *pokud není v dalších ustanoveních uvedeno jinak, je promlčecí doba tříletá a běží ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé*. Podle § 391 odst. 1 obchodního zákoníku *u práv vymahatelných u soudu začíná běžet promlčecí doba ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno u soudu, nestanoví-li tento zákon něco jiného*. Podle § 397 obchodního zákoníku *nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky*. Žalobkyně tvrdila, že měl žalovaný vycházet z obchodního zákoníku a tedy počítat se čtyřletou promlčecí lhůtou. Krajský soud však shledal, že není rozhodné, zda došlo k posuzování promlčecí lhůty podle občanského či obchodního zákoníku, protože i čtyřletá, pro žalobkyni příznivější promlčecí lhůta dle obchodního zákoníku, by v posuzované věci marně uplynula. Jak krajský soud vysvětlil shora, promlčecí lhůta počala běžet nejpozději dne 28. 2. 2011 a uběhla dle občanského zákoníku dne 28. 2. 2014, dle obchodního zákoníku 28. 2. 2015. Žalobkyně uplatnila svůj nárok podáním žaloby u okresního soudu až dne 31. 3. 2015, tedy déle než jeden měsíc po uplynutí čtyřleté promlčecí lhůty dle obchodního zákoníku. Posuzování promlčecí lhůty podle obchodního zákoníku by na závěrech žalovaného o promlčení nároku nemělo vliv.
35. Krajský soud uzavírá, že nejpozději 28. 2. 2011 si musela žalobkyně být vědoma jí tvrzené nepředvídatelné prokazatelné ztráty, bezprostředně poté mohla své právo uplatnit u orgánu oprávněného ve věci rozhodnout (v posuzované věci by byla lhůta zachována i v případě, že žalobkyně podala žalobu u soudu a neobrátila se se svým nárokem přímo na žalovaného). Žalobkyně tak však neučinila a s odkazem na zcela nejasnou a vágní úpravu ve smlouvě spoléhala na to, že promlčecí lhůta počne běžet až v okamžiku, kdy budou dokončena veškerá jednání se Statutárním městem Přerov. Krajský soud s touto úvahou nesouhlasí a dospěl k závěru, že nárok žalobkyně byl skutečně promlčen. Vzhledem k této skutečnosti se krajský soud žalobou nezabýval věcně, tedy nezkoumal, zda měla žalobkyně nárok na dodatečně vyčíslenou ztrátu a zda ji bylo možné považovat za nepředvídatelné prokazatelné náklady.
36. Z uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

G. Závěr a náhrada nákladů řízení

37. Jelikož krajský soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vytýkal v žalobních bodech, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. listopadu 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.